

Arrest

nr. 246 834 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. HALABI
Veydtstraat 28
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie..

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 februari 2018, tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 juni 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. HALABI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 augustus 2017 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in de hoedanigheid van ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van zijn neef A. Mo., die de Duitse nationaliteit heeft

Op 16 februari 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit is de huidige bestreden beslissing, die als volgt is gemotiveerd:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.08.2017 werd ingediend door:

Naam: A.	Voornaam: M.
Nationaliteit: Marokko	Geboortedatum: (...)1981
Geboorteplaats: T.	Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...) 3500 HASSELT	

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 21.08.2017 gezinshereniging aan met zijn neef, zijnde A. Mo., van Duitse nationaliteit, met rijksregisternummer (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...’

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel’.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- ‘certificat de residence’ n°273 dd. 26.01.2017 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij op datum van het attest sedert 6 maanden samen met de referentiepersoon woonachtig was op het adres (...) avenue des Far te Meknes; ‘certificat de residence’ n°4137 dd. 04.08.2017 op naam van de referentiepersoon waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij op datum van het attest sedert 6 maanden op het adres ‘(...) avenue des Farte Meknes’ woonachtig was; ‘certificat de residence’ n°4137 dd. 04.08.2017 op naam van betrokkene waarin de lokale Marokkaanse overheden verklaren dat hij in de periode 2013 - 2014 gedurende 6 maanden op het adres ‘(...) avenue des Far te Meknes’ woonachtig was: echter, de informatie van het attest n°273 dd. 26.01.2017 en van het attest n°4137 dd. 04.08.2017 op naam van de referentiepersoon wordt niet ondersteund door de gegevens van zowel het administratieve dossier van betrokkene en de referentiepersoon als de gegevens van het Rijksregister. Betrokkene werd op 16.01.2017 officieel ingeschreven in België; de referentiepersoon verblijft sedert 18.10.2011 ononderbroken in België, komende van Frankfurt/Duitsland. Voor zover de inhoud van het attest n°4137 dd. 04.08.2017 op naam van betrokkene klopt, dient opgemerkt te worden dat hieruit - in combinatie met de gekende gegevens betreffende de vestiging van de referentiepersoon in ons land - niet blijkt dat betrokkene in deze periode deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon.

- ‘attestation de prise en charge familiale’ n°133/2017 dd. 30.01.2017 waarin de lokale Marokkaanse autoriteiten verklaren dat de referentiepersoon betrokkene ten laste neemt: er dient in eerste instantie

opgemerkt te worden dat dit attest enkel iets zegt over de situatie op datum van het attest, in januari 2017, op een ogenblik dat betrokkene reeds in België verbleef. Tevens blijkt uit dit attest niet op basis van welke concrete gegevens de Marokkaanse autoriteiten hebben vastgesteld dat betrokkene ten laste wordt genomen door zijn neef. Het voorgelegde attest wordt dan ook beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient tevens opgemerkt te worden dat er geen overige documenten werden voorgelegd om de inhoud van het attest te staven. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2016' n°52919/2016 dd. 15.12.2016 en attestation du revenu global imposé au titre de l'année 2017 n°34902/2017 dd. 06.09.2017: echter, deze documenten werden opgesteld op basis van een verklaring op eer, en worden dan ook zelf beschouwd als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Er dient daarenboven worden opgemerkt dat betrokkene tijdens de jaren waarop deze documenten betrekking hebben, niet in Marokko verbleef.

- verklaring op eer vanwege de referentiepersoon en derden dd. 21.07.2017: echter, gezien het gesolliciteerd karakter van een verklaring op eer niet kan worden uitgesloten, en er geen documenten ter afdoende staving van de inhoud van deze verklaring werden voorgelegd, kan dit document niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- bewijzen geldstortingen (uittreksels BPost bank) vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 16.02.2017, 09.05.2017, 14.06.2017, 24.07.2017: deze stortingen dateren van na de aankomst van betrokkene in ons land, en hebben dan ook betrekking op de situatie in België.

- arbeidsovereenkomst dd. 16.12.2014 op naam van de referentiepersoon, bijbehorende loonfiches voor de periode juni - augustus 2017

- attesten dd. 19.09.2017 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van de attesten geen financiële steun ontvingen vanwege het OCMW te Hasselt

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit met afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 16.01.2017 in België gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heelt aangetoond onvermogen te zijn, en er niet werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert januari 2017 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Het gegeven dat de neef van betrokkene zich in België gevestigd heeft, kan een bevel aan betrokkene niet in de weg

staan. Immers, betrokkene behoort niet tot het originele kerngezin van de referentiepersoon, derhalve kan het aangehaalde gezinsleven van beide niet als argument worden aangehaald waarom het bevel niet zou mogen worden genomen. De aangehaalde afhankelijkheidsrelatie tegenover de referentiepersoon wordt betwist. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precare verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek op naam van betrokkene.“

2. Over de ontvankelijkheid

In de nota met opmerkingen werpt de verweerder de volgende exceptie van niet-ontvankelijkheid op:

“De in casu bestreden beslissing werd genomen op 16.02.2018 en op 06.05.2020 aan verzoekende partij ter kennis gebracht.

Overeenkomstig artikel 39/57, 1° lid van de Vreemdelingenwet moet het in artikel 39/2 van de wet bedoelde beroep worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing.

In haar verzoekschrift houdt verzoekende partij volkomen onterecht voor dat de bestreden beslissing pas op 19.05.2020 aan haar zou zijn betekend.

Verweerder wijst erop dat de stukken van het administratief dossier een akte van kennisgeving bevat waarop de ambtenaar van de stad Hasselt, mevrouw A. V., op 06.05.2020 noteerde dat hij de bestreden beslissing aan verzoekende partij ter kennis had gebracht. (stuk 1)

Eén en ander wordt ook bevestigd door het e-mailbericht dat mevrouw V. diezelfde dag naar de Dienst Vreemdelingenzaken verstuurde met de volgende inhoud: “Beslissing meegedeeld maar betrokkene heeft niet getekend.” (stuk 2)

Het administratief dossier bevat daarnaast ook een e-mailbericht van ambtenaar C. F. waarin zij op 19.05.2020 aan de Dienst Vreemdelingenzaken liet weten: “Mijnheer A. is toch komen tekenen op 19/05/2020”. (stuk 3)

Verweerder wijst erop dat de betrokken termijn overeenkomstig artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet aanvangt “na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht”.

Volgens de stukken van het administratief dossier werd de bestreden beslissing een eerste keer ter kennis gebracht op 06.05.2020 en een tweede keer op 19.05.2020, waarbij de verzoekende partij op 06.05.2020 weigerde te tekenen, maar wel degelijk kennis nam van de bestreden beslissing. De omstandigheid dat de verzoekende partij weigert te tekenen, houdt niet in dat zij geen kennis heeft gekregen van de bestreden beslissing en dat de termijn voor het indienen van een beroep uit voornoemd artikel 39/57 van de vreemdelingenwet geen aanvang zou hebben genomen.

Ook Uw Raad oordeelde reeds eerder in die zin:

“Het gegeven dat op de beslissing van 24 juni 2015, naast de datum van betekening van 1 juli 2015, de vermelding “weigert te naamtekenen” voorkomt waarop de verzoekende partij ter terechtzitting wel de aandacht vestigt, houdt niet in dat de eerste verwijderingsmaatregel niet op 1 juli 2015 ter kennis gebracht werd aan verzoeker.” (R.v.V. nr. 151 045 van 20 augustus 2015)

“De Raad wijst erop dat de betrokken termijn overeenkomstig artikel 39/57 van de vreemdelingenwet aanvangt “na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht”. Volgens de stukken van het administratief dossier werden de bestreden beslissingen een eerste keer ter kennis gebracht op 7 februari 2014 en een tweede keer op 21 februari 2014, waarbij de verzoekende partij op 7 februari weigerde te tekenen, maar wel degelijk kennis nam van de bestreden beslissingen. Beide bestreden beslissingen bevatten immers de vermelding “wenst niet te tekenen 7/2/2014” en daarnaast de handtekening van de verzoekende partij met daarbij de datum 21 februari 2014. De omstandigheid dat de verzoekende partij weigert te tekenen, houdt niet in dat zij geen kennis heeft gekregen van de

bestreden beslissingen en dat de termijn voor het indienen van een beroep uit voornoemd artikel 39/57 van de vreemdelingenwet geen aanvang zou nemen.” (R.v.V. nr. 132 256 van 28 oktober 2014)

Zodoende was 06.06.2020 in casu de laatste dag om het verzoekschrift op te sturen, terwijl verzoekende partij haar verzoekschrift dateert op 10.06.2020, zijnde aldus na de termijn van 30 dagen.

In zoverre verzoekende partij haar verzoekschrift na 08.06.2020 heeft verstuurd, heeft verzoekende partij dit beroep laattijdig ingesteld, en is het beroep onontvankelijk ratione temporis.”

Samen met de verweerder dient te worden opgemerkt dat een beroep tot nietigverklaring, overeenkomstig artikel 39/57, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), kan worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep is gericht. Deze termijn is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

De aanvang van de voormelde beroepstermijn is geregeld in artikel 39/57, §2, van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

(...)”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de thans bestreden beslissing werd getroffen op 16 februari 2018 en dat zij door de diensten van de verweerder middels een schrijven van diezelfde dag nog aan de burgemeester van de stad Hasselt werd overgemaakt met het verzoek om ze aan de verzoeker ter kennis te brengen. Uit een intern mailverkeer van 28 april 2020 blijkt dat de stad Hasselt het schrijven van 16 februari 2018 niet had ontvangen, waarna de bestreden beslissing nogmaals aan de diensten van de stad Hasselt werd overgemaakt met het oog op de kennisgeving ervan aan de verzoeker.

Bij de nota met opmerkingen heeft de verweerder nog twee bijkomende mailberichten gevoegd. Het gaat om een mailbericht van 6 mei 2020 waarbij A. V., medewerker van de Dienst Burgerzaken van de stad Hasselt, aan de diensten van de verweerder meldt dat de bestreden beslissing aan de verzoeker werd meegedeeld, maar dat hij niet heeft getekend, en een mailbericht waarbij C.F., eveneens medewerker van de Dienst Burgerzaken van de stad Hasselt, aan de diensten van de verweerder meldt dat de verzoeker toch is komen tekenen op 19 mei 2020.

Het administratief dossier bevat voorts twee verschillende versies van de akte van kennisgeving van de bestreden beslissing (bijlage 20). De eerste versie is de originele akte van kennisgeving. Zij vermeldt dat de gemachtigde ambtenaar van de stad Hasselt op 6 mei 2020 aan de verzoeker kennis heeft gegeven van de bestreden beslissing. Deze akte bevat onder de hoofding “*Handtekening van de overheid*” de handtekening van de gemachtigde ambtenaar en onder de hoofding “*Handtekening van de vreemdeling*” werd een kruisje aangebracht. De tweede versie van de akte van kennisgeving betreft de originele akte van kennisgeving (met o.m. de vermelding dat de gemachtigde ambtenaar van de stad Hasselt op 6 mei 2020 aan de verzoeker kennis heeft gegeven van de bestreden beslissing en de handtekening van de gemachtigde ambtenaar onder de hoofding “*Handtekening van de overheid*”), doch onder de hoofding “*Handtekening van de vreemdeling*”, werd bovenop het kruisje de handtekening van de verzoeker aangebracht met de bijkomende vermelding “19/5/2020”. De tweede versie betreft aldus een loutere, handgeschreven, aanvulling van de originele akte van kennisgeving.

Luidens artikel 39/69, § 1, derde lid, 1° *iuncto* artikel 39/78, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet bij het verzoekschrift een “*afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij*” worden gevoegd. Teneinde hieraan te voldoen heeft de verzoeker bij het verzoekschrift de bestreden beslissing gevoegd, vergezeld van de originele akte van kennisgeving, dit is de akte waarop enkel het kruisje, doch niet de handtekening van de verzoeker en de bijkomende vermelding “19/05/2020”, werd aangebracht (zie inventaris verzoekschrift: “*Annexe 20 (Piece 1)*”). Bij het verzoekschrift wordt aldus de eerste en originele versie (zie *supra*) van de akte van kennisgeving gevoegd.

Uit het geheel van deze overeenstemmende gegevens blijkt dat de verzoeker op 6 mei 2020 vanwege de gemachtigde ambtenaar van de stad Hasselt een afschrift heeft ontvangen van de thans bestreden beslissing. Het gegeven dat de akte van kennisgeving later werd aangevuld met de handtekening van de verzoeker en de datum “19/05/20”, doet niet ter zake. In dit kader dient te worden vastgesteld dat ook deze laatste versie van de akte van kennisgeving duidelijk vermeldt dat de gemachtigde ambtenaar de bestreden beslissing reeds op 6 mei 2020 aan de verzoeker ter kennis heeft gebracht. Bovendien werd de mededeling van de bestreden beslissing nogmaals uitdrukkelijk bevestigd in het hierboven genoemde mailbericht van 6 mei 2020 van A. V.. Anderzijds heeft de verzoeker, zoals voorzien in artikel 39/69, § 1, derde lid, 1° *iuncto* artikel 39/78, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet de laatste versie van de akte van kennisgeving, maar wel de originele akte van kennisgeving van 6 mei 2020 bij het verzoekschrift gevoegd, zodat hij hiermee meteen ook de originele akte van kennisgeving heeft aangeduid als zijnde het in de voormede artikelen bedoelde “*stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij*”.

Artikel 39/57, §2, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt ondubbelzinnig dat, wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs (*quod in casu*), de beroepstermijn begint te lopen “*vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst*”. Het is dan ook geenszins vereist dat de verzoeker de akte van kennisgeving effectief voor ontvangst ondertekent. Aangezien uit de voorliggende gegevens blijkt dat de verzoeker op 6 mei 2020 in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing, nam de beroepstermijn *in casu* aanvang op 7 mei 2020. Het loutere feit dat de verzoeker op 19 mei 2020 een tweede maal in kennis werd gesteld van de bestreden beslissing of het gegeven dat de verzoeker op 19 mei 2020, na de eerdere weigering om de akte van kennisgeving te ondertekenen, deze akte alsnog voor ontvangst aftekt, impliceert niet dat een nieuwe beroepstermijn zou ingaan (*cf.* RvS 13 februari 2007, nr. 167.753; RvS 8 mei 2012, nr. 219.255).

De verzoeker beschikte bijgevolg met ingang van 7 mei 2020 over dertig dagen om een beroep in te stellen. Het verzoekschrift werd evenwel slechts op 10 juni 2020 aangetekend verzonden aan de Raad, terwijl de laatste nuttige dag vrijdag 5 mei 2020 was. Het beroep werd bijgevolg laattijdig ingediend.

De opgeworpen exceptie is gegrond. De repliek die de advocaat van de verzoeker ter zake naar voor heeft gebracht op de terechtzitting, doet hieraan geen afbreuk. Uit hetgeen voorafgaat blijkt immers dat er wel degelijk voldoende bewijzen voorliggen van het feit dat de bestreden beslissing reeds op 6 mei 2020 aan de verzoeker werd ter kennis gebracht. Voorst kan niet worden ingezien hoe het betoog dat de bestreden beslissing pas na de aflevering van de F-kaart werd ter kennis gebracht, afbreuk kan doen aan de wettelijk bepaalde termijnen waarover de verzoeker beschikt om een beroep in te dienen tegen de thans bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de beroepstermijn van openbare orde is en strikt moet worden toegepast.

Het beroep is derhalve onontvankelijk *ratione temporis*.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. DE GEYTER

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DE GEYTER

C. DE GROOTE